

PETER SANAWAD HATÁRÖR

Néha órákon át járom az *Istár*, az első Merkúron landolt űrhajó steril folyosóit.

Ide-oda ballagok, átnézem a nagyobb termeket, és közben a lépteim zaját figyelem. Leellenőrzöm a rendszereket, végignézem a közeli sziklákról készült videófelveleket, bámulom a radarok körözését. Csak a műszerek ellenőrzése ad értelmet a létezésnek. Ez olyan, mintha félig én is automata lennék, és szinkrón kellene mozognom az űrhajó más részeivel.

Nézem a felszínt. Odakint néma, halálba dermedt táj. Rideg és mozdulatlan. A napfény vérszerűen folyik meg a sziklákon. A hideg és a hő ingadozása megállíthatatlanul mállaszt minden létezőt. Az idő sosem fordul vissza.

Az idő sosem fordul vissza.

Uram Isten.

Itt ragadtam. És itt sosem történik semmi. Olyan ez, mintha egy óra másodperc-mutatója lennék, és járkálnék körbe-körbe, ahogy a vén csillag is, velem szinkronban jár le s fel...

Keats – mondta az Első tiszt, mielőtt riadóstarttal felszálltak volna. – *Maga itt marad. Öné a feladat, hogy a területet őrizze, amíg meg nem érkezik az Ízisz, és a második merkúrexpedíció* – ezt mondta... ezt mondta? Nem is tudom egész pontosan...

– *Igen, Uram, értettem, Uram...*

Ostoba voltam. Ostoba és vak. Itt maradtam önszántamból ezen a vadidegen bolygón, egyedül, mindenféle segítség, társaság, ok és cél nélkül. A cél- és oknélküliség olyan borzasztó, mint ennek a bolygónak a pokla.

Uram Isten.

Én voltam a bolond. Az Első tisztnek csak arra kellettem, hogy továbbra is képviseljem az emberi civilizáció törvényeit, mondhatni, ha az idegen lények megjelennek itt egyszer, én legyek, aki vezeti őket, én legyek, aki az irányt, az utat mutatja nekik, aki megmondja, hogy mi a rossz és mi a jó, aki kijelöli a határokat. Csakhogy van úgy, hogy már én magam sem tudom, hol is vannak ezek a határok, hogy mi a rossz és mi a jó, mi az emberi és mi a nem-emberi. Az Első tiszt és a legénység elment, az űrhajó is végképp elmerült a fekete csillagéjszakában. Nekem pedig várnom kell, örködnöm ezen a merkúri krátercsúcson, „hegyen”, hátha erre jön egy az idegen lények közül.

Törvényszolga vagyok. Katona. A Nagy Föld erőszakszervezetének elitgárdistája, csontbrigádos, vagy ha úgy tetszik, superkommandós. *Nekem a parancsot mindenáron teljesítenem kell! NEKEM A FELETTESEIMBEN MINDIG TÖRETLENÜL HINNEM KELL!* Az emberiség érdekeit szolgálom, és azért szolgálom az emberiség érdekeit, mert az emberiség jó.

• A novella Weöres Sándor azonos című verse alapján készült.

Csak síkos köveket látok kint mindenfelé; a napfény néha furcsa szögben törik meg a sziklákon, és ilyenkor úgy tűnik, mintha vizes volna az egész vidék. A Merkúrnak cseppnyi légköre is van; a Naptól leszakadó hidrogén és hélium alkotja, elvegyülve némi párolgásból származó szén-dioxiddal. Néha más anyagokkal keveredve egészen felhalmozódik ez a pára, mert másnak nem tudom nevezni, és alázuhan a Kleimen kráterbe. Ez a látvány olykor megvigasztal, és elfeledteti velem a valóságot.

Hetente egyszer ki kell zsilipelnem, és végig kell kutatnom a burkolatot. Sokszor ez nem megy simán, mert van, hogy a napszél feltámad, és mint egy ürbe hajított vén csavar pörög, pokollá változtatva a bolygó felszínét. Ilyenkor keresek egy üres, árnyékos részt vagy valami barlangfélét; persze barlangok nincsenek itt a Merkúron, de én szeretem azt hinni, hogy az üregek, amelyekbe alkalmanként bebújok, valójában nem mások, mint barlangok. Van, hogy embereket képzelek beléjük és azt mormogom, társaságom van. Ez valamelyest feledteti velem a hely időtlen kiégettségét.

Uram Isten.

Néha elhiszem, hogy valóban vannak idegenek errefelé. Hogy mik ők, kik ők, sosem tudom teljesen pontosan megérteni. Előfordul, hogy távol, egészen a bolygó pereme felé (innen szemlélve olyan a Merkúr, mintha egyetlen szögletes lap lenne az ürben) árnyakat látok. Csúnya, merev mozdulatokkal kapálódnak a semmiben, átbillennek a fénybe, aztán visszaválnak, át a sötétbe; formálódnak, alakulnak. Sosem megfoghatóak. Már egy ideje nem törődöm velük, olyan, mintha árnyakat kergetnék: nem akarom elérni, megragadni, megszorítani őket, mint kisgyerekek a szívárványt. Elfogadom, hogy itt vannak *ők*, és itt vagyok én is, és hogy ez tulajdonképp létállapot. Én őrzöm mindazt, ami az enyém, ők megélik azt, ami az övék. Igyekszem életet és lelket magyarázni beléjük, holott ők csak imbolyognak, formálódnak, és sohasem fognak megváltani a jelenlétükkel.

Mert a megváltásban még reménykedem. A Első tiszt, *igen* – ő! Azt mondta, hamarosan visszatér, és nem is akármivel, hanem egy vadonatúj hadihajóval! *Az Ízisszel!* Hát igen, azt hiszem, akkor már nekünk is lesz némi beleszólásunk az eseményekbe.

És ha elfelejt?

Mi lesz, ha soha többé nem tér vissza?

Mi lesz, ha soha többé nem küldenek felém hajót? Ha itt hagynak meghalni ezen a hegyen? Mi lesz akkor? Már negyven napja, hogy itt vagyok, a sugárzás egyre zakatol a kajütömön, a napszél lassacskán szitává lyuggatja az űrhajómat, és elég a legcsekélyebb rezgés, meteor vagy műszaki hiba ahhoz, hogy csúnya véget érjek.

Hallgatom a szívem lüktetését, egy verőér kíséri a ritmust a halántékomon.

Uram Isten.

De nem is a haláltól félek a legjobban. Valójában az *árnyaktól* sokkal inkább rettegek.

A múltkor közéjük löttem az egyik ionfegyverrel. Felrebbentek, látszott, hogy megzavarodnak. Hatalmas rádió zaj keletkezett, mintha a lények visítottak volna – bár az is lehet, hogy csak a feltámadó napszél játéka volt.

Én azonban mégis úgy éreztem, hogy eltaláltam egyet közülük. Szinte láttam magam előtt fekete, kitért szárnyait (általában madárnak képzelem őket), láttam a perzselt foltot árnyék-bőrén, láttam, amint a Merkúr éjszakája szétáramlik a láthatár mögül, és a teremtmény kiömlő, párolgó vére hirtelen megdermed és szilárdra fagy, majd hirtelen elroppan és pozdorjává törik. És újból és újból csak ömlik és ömlik a jeges vér...

Uram Isten.

Iszonyúan egyedül vagyok. Az ételem levespor, az italom recirkuláltatott víz. A fényt és az áramot napelemek adják. Rádiókapcsolatom a Földdel nincs, mivel túl közeli a Nap... Van, hogy már nem is gondolkodom. Csak járom a folyosókat, gépiesen, ütemesen, üresen, a kanyarulatokat számolom: egy, kettő, három, négy, öt, hat, hét, hét hét, hét... hét, hét, hét, kilenc, tizenöt, tizennégy, negyvenkettő, három. Nincsen múltam, csak jelenem. Már nem gondolok semmire és senkire. A holdtalan, koromfekete éjszaka a távoli csillagrendszerek hidegét sodorja keresztül az űrhajóm kvarcüveg kitekintőnyílásán.

Uram Isten.

És itt van a *törvénykönyv*, amit az Első tiszt kért. Ha-ha-ha. Egy kőbe írtam bele. Mind a tíz pontot belekarcoltam, volt időm bőven. Tíz teljes pontot. Ha úgy tetszik: törvényt. Azoknak, akik majd utánam jönnek, és megtalálnak.

Ha lesznek ilyenek.

Akik ide mernek jönni.

A napok múlását számolom. A feleségem, a szerelmeim, a gyermekeim képét elfelejtem lassan, már az arcukra sem emlékszem. Csak a hatalmas, óriás Nap van a szemem előtt, az tölti be a tudatom. Néha heteken keresztül nem látok magam előtt mást, csak a lángoló, izzó, perzselő erejű Napkorongot, amint újra és újra körbefut belső világom horizontján.

Uram Isten.

Ha meghalok, szeretném, ha egy napkorongot karcolnának a síromra. Ezt fel is írtam a kőre, a pontok közé. Azt hiszem, ezt mindenképp megtalálják egyszer. Meg kell találniuk, ha másoknak nem, hát ezeknek az árnyékoknak. Csak az a gondom, hogy ők nem tudhatnak olvasni.

Lehet, hogy ők nem tudnak majd olvasni.

Nem végeztem túl jól a feladatomat, igaz, Első tiszt? Nem, valóban nem voltam túl jó. De azért... azért te ugye megbocsátasz? Ugye megbocsátasz majd? Ha nem is most rögtön. De majd egyszer!

Hiszen tudod: én vagyok az űr; az űr, akit te hagytál itt, a hegyen!

Uram Isten.

